

Daniels Bog - Nummer Nitten

Den profetiske betydning af ordet »time« i Daniels Bog

Jeff Pippenger

2023-12-14

Ordet »time«, som kun findes i Det Gamle Testamente i Daniels bog, er altid forbundet med en eller anden form for dom. I kapitel tre repræsenterer det søndagsloven, med vægt på fanen, repræsenteret ved Shadrak, Meshak og Abed-Nego.

I kapitel fire repræsenterer det ankomsten af advarslen i den første engels budskab i 1798. Når det bruges anden gang i kapitel fire, repræsenterede det åbningen af den undersøgende dom den 22. oktober 1844. I kapitel fire repræsenterer de to anvendelser af ordet »time« historien om den første og den anden engels budskaber fra 1798 indtil 1844. Denne historie er historien om de syv tordener i Åbenbaringen ti. De syv tordener repræsenteres ved de to gange, ordet »time« anvendes i kapitel fire, og repræsenterer derfor også den tredje engels historie fra 1989 indtil den snart kommende søndagslov.

I kapitel fem repræsenterer ordet »time« også søndagsloven, men vægten ligger dér på enden af det sjette rige i Bibelens profeti, De Forenede Stater, som foregribes ved enden på det første rige i Bibelens profeti, Babylon. I kapitel tre lå vægten på banneret i ovnen, men i kapitel fem ligger vægten på Belsazzars skæbne og hans særlige dom, skønt Daniel til sidst dog træder ind i beretningen som et forbillede på banneret.

Ved søndagsloven fremstilles Nebukadnezars indvielses „time“ og Belsazzars død. Den „time“, som i kapitel fire fremstilles som dommens åbning, betegner åbningen af den undersøgende dom den 22. oktober 1844, og den betegner også åbningen af den eksekutive dom ved søndagsloven. Hvad enten der er tale om åbningen af domsbøgerne i den himmelske helligdom den 22. oktober 1844, eller begyndelsen på Guds dom over dem, som har forkastet frelsen, ved begyndelsen af den eksekutive dom ved søndagsloven fremstilles advarslen om en af de to nært forestående domme i Daniels bog, kapitel fire, ved den første brug af ordet „time“, og den faktiske begyndelse af hver af de to slags dom fremstilles ved anden gang, ordet „time“ bruges i kapitel fire.

Det grammatiske begreb for ordet »time«, således som det anvendes af Daniel, er, at det er en »polysemi«. En polysemi er et ord, der har forskellige betydninger, som alle kan samles under den samme overskrift. De fem gange, Daniel bruger ordet »time«, henviser alle til dom, men de behandler hver især forskellige aspekter af enten Guds gengældende dom, som kaldes hans eksekutive dom, eller Guds undersøgende dom, hvor han afgør, hvem der vil eller ikke vil blive frelst. Hvad enten det er den undersøgende dom, som begyndte den 22. oktober 1844, eller den eksekutive dom, som begynder ved den snart kommende søndagslov, er begge domme progressive af natur. Guds gengældende, eller eksekutive, dom begynder ved søndagsloven og tiltager gradvist, indtil den til sidst når frem til menneskets prøvetids afslutning og de syv sidste plager.

Daniels Bog kapitel fem bruger ordet „time“ til at anskueliggøre Guds udøvende dom, som den kommer til udtryk i Belsazzars død og enden på den nation, han herskede over.

I samme stund kom fingre af en menneskehånd til syne og skrev på kalkpudset på væggen i kongens palads, lige over for lysestagen; og kongen så den del af hånden, som skrev. Daniel 5,5.

Den udøvende dom begynder ved søndagsloven, som også er fremstillet ved Nebukadnezars indvielse af guldbilledet, men denne „time“ handler i højere grad om udfrielsen af Guds folk i den krise, der fremkaldes ved søndagsloven. Den udøvende dom over Tyrus' skøge, og også over De Forenede Stater, begynder ved søndagsloven, som er den „time“, der i Daniels bog er et symbol på dom.

Og jeg hørte en anden røst fra himmelen sige: Gå ud fra hende, mit folk, for at I ikke skal blive delagtige i hendes synder, og for at I ikke skal få del i hendes plager. Thi hendes synder har nået op til himmelen, og Gud har ihukommet hendes misgerninger. Gengæld hende, ligesom hun har gengældt eder, og giv hende dobbelt igen efter hendes gerninger; skænk hende dobbelt i det bæger, som hun har skænket i. Så meget som hun har herliggjort sig selv og levet i vellevned, så meget pine og sorg giv hende; thi hun siger i sit hjerte: Jeg sidder som dronning og er ikke enke og skal ingen sorg se. Derfor skal hendes plager komme på én dag: død og sorg og hungersnød; og hun skal fuldstændig opbrændes med ild; thi stærk er den Herre Gud, som dømmer hende. Og jordens konger, som har drevet hor med hende og levet i vellevned med hende, skal græde over hende og jamre over hende, når de ser røgen af hendes brand, stående langt borte af frygt for hendes pine og sige: Ve, ve, den store stad Babylon, den stærke stad! thi på én time er din dom kommet. Åbenbaringen 18:4–10.

Søndagsloven i De Forenede Stater, som er begyndelsen på den udøvende dom, som også er fremadskridende, begynder i den „time“, hvor Guds børn, som stadig er i Babylon, kaldes ud ved banneret. Det er den „time“, hvor dommen kommer over „den store stad, Babylon“. Hendes dom, fremstillet ved ordet „time“, omfatter den periode, hvor Guds andre hjord kaldes ud af Babylon.

Og på den dag skal Isajs rod stå som et banner for folkene; til ham skal hedningerne søge, og hans hvilested skal være herligt. Og det skal ske på den dag, at Herren anden gang skal række sin hånd ud for at genvinde resten af sit folk, som er blevet tilbage, fra Assyrien og fra Egypten og fra Patros og fra Kusj og fra Elam og fra Sinear og fra Hamat og fra havets øer. Og han skal rejse et banner for nationerne og samle Israels fordrevne og føre Judas spredte sammen fra jordens fire hjørner. Esajas 11:10–12.

Herren kaldte mennesker ud af Babylon i den første engels bevægelse i 1844, og den anden engel i denne historie skal gentages i de sidste dage, når „Herren igen for anden gang skal række sin hånd ud for at vinde resten af sit folk tilbage“. Den rest af folket, som Han „igen“ kalder ud, er ikke banneret, for banneret er „Isajs rod“, som står frem som det „banner“, som „hedningerne søger“. For anden gang vil Gud kalde nationerne ud af Babylon.

Han vil gøre det ved først at samle »Israels fordrevne«, som er »Judas spredte«, og som kommer »fra jordens fire hjørner«, når de samles ved afslutningen af de tre og en halv dag, hvor de lå døde

på gaden i Åbenbaringens kapitel elleve, som går gennem Ezekiels dal med døde og tørre ben.

Den „time“, da den fuldbyrdende dom begynder over „Babylon“, den „mægtige stad“, er den samme „time“ som det „store jordskælv“ i Åbenbaringen elleve. Guds fuldbyrdende dom begynder i den „time“, for i Åbenbaringen kapitel elleve er der syv tusind, som dræbes i jordskælvets „time“. Disse syv tusind var repræsenteret ved Nebukadnezars „mest mægtige mænd“, som døde, da de kastede Shadrak, Meshak og Abed-Nego ind i ovnen, som var ophedet „syv gange“ over det normale. I den Franske Revolution repræsenterede de „syv tusind“ Frankrigs kongelige, eller dets mægtige mænd. Ikke alene blev Belsazzar dræbt i kapitel fem, men hans hær blev ødelagt. „Timen“ for søndagsloven indleder den forfølgelse, der er fremstillet ved, at Guds folk kastes i ovnen, men den markerer også begyndelsen på Guds fuldbyrdende dom over den store stad Babylon.

Det er også „stunden“ for det store jordskælv i det store jordskælv i Åbenbaringen kapitel elleve, når de tidligere døde ben, som blev dræbt på gaden af dyret fra afgrunden, løftes op til himlen som et banner. Der er det også den samme „time“, hvor det tredje Ve, som også er den syvende basun, lyder. Den syvende basun er det tredje Ve, og hensigten med denne sidste Ve-basun er ikke alene at bringe dom over dem, der håndhæver søndagsgudstjeneste, men også at gøre folkene vrede. Det tredje Ve, den syvende basun og folkeslagenes vrede er alle symboler, der omtaler Islams profetiske rolle, og de er alle placeret i „stunden“ for det store jordskælv.

Og de hørte en høj røst fra himmelen, som sagde til dem: Kom herop. Og de steg op til himmelen i en sky; og deres fjender så dem. Og i samme time kom der et stort jordskælv, og den tiende del af byen faldt, og ved jordskælvet blev syv tusind mennesker dræbt; og resten blev grebet af frygt og gav himmelens Gud ære. Det andet ve er forbi; se, det tredje ve kommer snart. Og den syvende engel blæste i basunen; og der lød høje røster i himmelen, som sagde: Verdens riger er blevet vor Herres og hans Salvedes riger, og han skal regere i evighedernes evigheder. Og de fireogtyve ældste, som sad for Guds ansigt på deres troner, faldt ned på deres ansigter og tilbad Gud idet de sagde: Vi takker dig, Herre Gud, den Almægtige, du som er, og som var, og som kommer, fordi du har taget din store magt i besiddelse og har tiltrådt dit herredømme. Og folkene vrededes, og din vrede er kommet, og tiden for de døde, at de skal dømmes, og at du skal lønne dine tjenere profeterne og de hellige og dem, som frygter dit navn, små og store, og ødelægge dem, som ødelægger jorden. Åbenbaringen 11:12–18.

Ezekiels døde ben stiger op »til himmelen i en sky; og deres fjender« ser »dem« i den »time«, da Nebukadnezars musik begynder at spille, og Tyrus' skøge begynder at synge, og det frafaldne Israel begynder at danse. Det frafaldne Israel repræsenterer den falske profet, kong Nebukadnezar er dragen, og Tyrus' skøge er dyret. Dansen illustreres ved Ba'al's profeter og lundens profeter i fortællingen om Elias. Den blev også illustreret ved Salomes dans, Herodias' datters. Ba'al er den falske mandlige guddom, og Astarot er lundens profeter, som er knyttet til en kvindelig guddom. Tilsammen repræsenterer de foreningen af kirke (kvinden) og stat (manden). Tilsammen repræsenterer de De Forenede Staters falske profet. Salome viser, at den falske profet er Romes datter, hvis billede er foreningen af kirke og stat i De Forenede Stater.

Derfor trådte på den tid nogle kaldæere frem og anklagede jøderne. De tog til orde og sagde til kong Nebukadnezar: O konge, lev evindeligt! Du, o konge, har udstedt en befaling om, at hver mand, som hører lyden af horn, fløjte, citer, harpe, psalterium og sækkepibe og al slags musik, skal falde ned og tilbede billedstøtten af guld; og at den, som ikke falder ned og tilbeder, skal kastes midt i den brændende ildovn. Der er nogle jødiske mænd, som du har sat over forvaltningen af provinsen Babylon, Shadrak, Meshak og Abed-Nego; disse mænd, o konge, har ikke agtet på dig: de dyrker ikke dine guder og tilbeder ikke den billedstøtte af guld, som du har opstillet. Daniel 3:8–12.

I den „time“ så Sjadrahs, Mesjaks og Abed-Negos fjender, at de nægtede dyrets mærke, og de anmodede derpå kongen om at fuldbyrde den foreskrevne dom. I den „time“, søndagsloven, som er den rystelse, der konfronterer jordens dyr (jordskælvet), kommer Nebukadnezars raseri og vrede til udtryk.

Da befalede Nebukadnezar i sin vrede og harme, at Shadrak, Meshak og Abed-Nego skulle føres frem. Da førte de disse mænd frem for kongen. Daniel 3:13.

Den forfølgelse, der bliver ført imod Guds to vidner (Shadrak, Meshak og Abed-Nego), bliver ført, når de nægter at bøje sig, eller, som Åbenbaringen kapitel elleve angiver—de står på deres fødder.

Og efter tre og en halv dag kom livsånden fra Gud ind i dem, og de stod på deres fødder; og stor frygt faldt over dem, som så dem. Og de hørte en høj røst fra himlen sige til dem: Kom herop. Og de steg op til himlen i en sky; og deres fjender så dem. Åbenbaringen 11:11, 12.

Idet de nægter at bøje sig, står de på deres fødder som Ezekiels mægtige hær. De står, når de modtager og dernæst forkynder beseglingsbudskabet, som protesterer imod dannelsen af foreningen mellem kirke og stat i De Forenede Stater og advarer om den snart kommende søndagslov og fastslår, at Guds gengældende dom er ved at blive fuldbyrdet ved islams hjælp i det tredje Ve. Midnatsråbsbudskabet fremstilles ved den „hemmelighed“, som blev åbenbaret for Daniel i kapitel to, og når Guds folk i de sidste dage slår sig til ro i den „sandhed“, kan og vil de ikke blive rystet af det overhængende jordskælv.

“Arbejdet i Battle Creek er af samme art. Lederne på sanatoriet har blandet sig med vantro og i større eller mindre grad givet dem adgang til deres råd, men det er som at gå til værks med lukkede øjne. De mangler dømmekraft til at se, hvad der når som helst vil bryde ind over os. Der er en fortvivlelsens ånd, en ånd af krig og blodsudgydelse, og denne ånd vil tiltager indtil tidens allersidste afslutning. Så snart Guds folk er beseglet på deres pander — det er ikke noget segl eller mærke, som kan ses, men en grundfæstelse i sandheden, både intellektuelt og åndeligt, så de ikke kan rokkes — så snart Guds folk er beseglet og forberedt til rystelsen, vil den komme. Ja, den er allerede begyndt. Guds domme er nu over landet for at advare os, så vi kan vide, hvad der kommer.” Manuscript Releases, bind 10, 252.

Beseglingen repræsenterer et mærke, som først ikke kan ses af mennesker, men som derefter ses af alle. Når Guds folk antager Midnatsråbs budskab, hvilket er blevet fremstillet ved den „hemmelighed“, der blev åbenbaret for Daniel i kapitel to, har de antaget „hemmeligheden“ om dyrets billede, som fører til dyrets mærke, hvilket bringer Guds dom, som fuldbyrdes gennem

islam. Dette finder sted på et tidspunkt, hvor en „ånd af desperation, af krig og blodsudgydelse“ tiltager. Den tid er nu. Det finder sted, når adventismens ledere ikke kan se på grund af laodikeisk blindhed. Under beseglingsprocessen, som fuldendes ved Midnatsråbet, prentes seglet på de vise jomfruers pander, men det er uset. Shadrak, Meshak og Abed-Nego repræsenterer dem, som er blevet grundfæstet i sandheden, således som det er anskueliggjort gennem deres samtale med Nebukadnezar.

Nebukadnezar tog til orde og sagde til dem: Er det sandt, Shadrak, Meshak og Abed-Nego, at I ikke dyrker mine guder og ikke tilbeder det gyldne billede, som jeg har ladet opstille? Hvis I nu er rede til, når I hører lyden af horn, fløjte, citer, harpe, psalter og sækkepibe og al slags musik, at falde ned og tilbede det billede, som jeg har lavet, så er det godt; men hvis I ikke tilbeder, skal I i samme stund kastes midt ind i den brændende ildovn; og hvem er den Gud, som kan udfri jer af min hånd? Shadrak, Meshak og Abed-Nego svarede og sagde til kongen: Nebukadnezar, det er ikke nødvendigt for os at svare dig i denne sag. Hvis det er således, er vor Gud, som vi dyrker, mægtig til at udfri os fra den brændende ildovn, og han vil udfri os af din hånd, o konge. Men hvis ikke, så skal det være dig vitterligt, o konge, at vi ikke vil dyrke dine guder og ikke tilbede det gyldne billede, som du har ladet opstille. Daniel 3:14–18.

Derefter vil de tre værdige åbenbare Guds segl, som kan ses. Kun de, som først har det segl indvortes, der ikke kan ses, vil være medvirkende til at åbenbare Guds segl i den tid, da det må ses.

Da blev Nebukadnezar fuld af raseri, og hans ansigts udtryk forandrede imod Shadrak, Meshak og Abed-Nego; derfor talte han og befalede, at man skulle ophede ovnen syv gange mere, end den plejede at være ophedet. Og han bød de vældigste mænd, som fandtes i hans hær, at binde Shadrak, Meshak og Abed-Nego og kaste dem i den brændende, ildfulde ovn. Da blev disse mænd bundet i deres kapper, deres benklæder, deres hovedtøj og deres øvrige klæder og kastet midt ind i den brændende, ildfulde ovn. Fordi kongens befaling var streng, og ovnen var overordentlig hed, dræbte ildens flamme de mænd, som bar Shadrak, Meshak og Abed-Nego op. Og disse tre mænd, Shadrak, Meshak og Abed-Nego, faldt bundne ned midt i den brændende, ildfulde ovn. Da blev kong Nebukadnezar forfærdet og rejste sig hastigt; han tog til orde og sagde til sine rådsherrer: Var det ikke tre mænd, vi kastede bundne ind midt i ilden? De svarede og sagde til kongen: Jo, konge. Han svarede og sagde: Se, jeg ser fire mænd løse gå omkring midt i ilden, og der er ingen skade på dem; og den fjerdes skikkelse er lig Guds Søn. Daniel 3,19–25.

De to vidner, repræsenteret ved Shadrak, Meshak og Abed-Nego, ophøjes derpå som et banner, og da vil seglet blive set.

Helligåndens gerning er at overbevise verden om synd, om retfærdighed og om dom. Verden kan kun advares ved at se dem, som tror sandheden, helliggjorte ved sandheden, handle efter høje og hellige principper og i ophøjet forstand vise skillelinjen mellem dem, der holder Guds bud, og dem, der træder dem under fode. Åndens helliggørelse markerer forskellen mellem dem, der har Guds segl, og dem, der holder en falsk hviledag. Når prøven kommer, vil det klart blive vist, hvad dyrets mærke er. Det er helligholdelsen af søndagen. De, som efter at have hørt sandheden fortsætter med at anse denne dag for hellig, bærer underskriften fra syndens

menneske, som mente at kunne forandre tider og love. Bible Training School, 1. december 1903.

Ved søndagsloven vil De Forenede Stater vende sig til De Forenede Nationer for at fuldbyrde sit profetiske værk. Hun skal bedrage verden ved de mirakler, hun udfører, således som det fremstilles ved Salomes dans. Mens hun udfører sin bedragets dans, vil Tyrus' skøge synge sine sange, og Nebukadnezars orkester vil spille musikken. De Forenede Stater går i spidsen for at tvinge verden til at acceptere sangen og bøje sig for billedstøtten.

Og jeg så et andet dyr stige op af jorden; og det havde to horn ligesom et lam, og det talte som en drage. Og det udøver det første dyrs hele magt for dets øjne og får jorden og dem, som bor derpå, til at tilbede det første dyr, hvis dødelige sår var blevet lægt. Og det gør store tegn, så at det endog lader ild falde ned fra himmelen på jorden i menneskers påsyn, og det forfører dem, som bor på jorden, ved de tegn, som det havde magt til at gøre for dyrets øjne; idet det siger til dem, som bor på jorden, at de skal gøre et billede til dyret, som havde sværdhugget og dog levede. Og det fik magt til at give ånde til dyrets billede, så at dyrets billede også talte og gjorde, at alle de, som ikke ville tilbede dyrets billede, blev dræbt. Og det får alle, både små og store, rige og fattige, frie og trælle, til at tage et mærke på deres højre hånd eller på deres pande, og at ingen kan købe eller sælge uden den, som har mærket eller dyrets navn eller tallet for dets navn. Her er visdommen. Den, som har forstand, skal udregne dyrets tal; thi det er et menneskes tal, og dets tal er seks hundrede og seks og tres. Åbenbaringen 13:11–18.

Egypten i de sidste dage repræsenterer verden (da styret af De Forenede Nationer), men der er et „Ve” (et symbol på islam), som er blevet udtalt over dem (De Forenede Stater), der søger hjælp hos Egypten. Når de tre værdige mænd kastes i ovnen og bliver banneret for verden, er ovnen i virkeligheden ikke Nebukadnezars ovn.

Ve dem, som drager ned til Egypten for at få hjælp, og støtter sig til heste og forlader sig på vogne, fordi de er mange, og på ryttere, fordi de er meget stærke, men ikke ser hen til Israels Hellige og ikke søger Herren! Også han er vis og vil bringe ulykke, og han tager ikke sine ord tilbage; men han vil rejse sig mod de ondes hus og mod hjælpen fra dem, som øver uret. Egypterne er mennesker og ikke Gud, og deres heste er kød og ikke ånd. Når Herren udrækker sin hånd, skal både den, som hjælper, falde, og den, som får hjælp, styrte, og de skal alle omkomme sammen. For således har Herren talt til mig: Som løven og den unge løve brøler over sit bytte, når en mængde hyrder kaldes sammen imod den, og den ikke lader sig skræmme af deres råb eller ydmyge af deres larm, således skal Hærskarers Herre stige ned for at stride for Zions bjerg og for dets høj. Som fugle, der flyver, således skal Hærskarers Herre beskytte Jerusalem; idet han beskytter, skal han også udfri det, og når han går forbi, skal han bevare det. Vend om til ham, fra hvem Israels børn er dybt faldet fra. For på den dag skal enhver kaste sine sølvidoler og sine guldbilleder bort, som jeres egne hænder har gjort til synd for jer. Da skal Assyren falde for et sværd, ikke en vældig mands, og et sværd, ikke en ringe mands, skal fortære ham; men han skal flygte for sværdet, og hans unge mænd skal blive slået med rædsel. Og han skal i frygt drage over til sin fæstning, og hans fyrster skal forfærdes for banneret, siger Herren, hvis ild er i Zion, og hvis ovn er i Jerusalem. Esajas 31:1–9.

Jerusalem er den ovn, som verden vil se hen til, og de vil se fire mænd vandre deri.

Da trådte Nebukadnezar hen til åbningen af den brændende ildovn og tog til orde og sagde: Shadrak, Meshak og Abed-Nego, I den højeste Guds tjenere, kom ud og træd herhen! Da gik Shadrak, Meshak og Abed-Nego ud fra ildens midte. Og fyrsterne, statholderne og høvedsmændene og kongens rådgivere samledes og så disse mænd, på hvis legemer ilden ingen magt havde haft; ikke et hår på deres hoved var svedet, deres klæder var ikke blevet forandret, og lugten af ild var ikke kommet over dem. Da tog Nebukadnezar til orde og sagde: Lovet være Shadraks, Meshaks og Abed-Negos Gud, som sendte sin engel og udfriede sine tjenere, der stolede på ham, og som satte sig op imod kongens ord og hengav deres legemer, for at de ikke skulle tjene eller tilbede nogen anden gud end deres egen Gud. Daniel 3:26–28.

Nebukadnezar udstedte derpå endnu et dekret. Dette dekret symboliserer det endelige dekret i de sidste dage. Han udsteder et dødsdekret, som i hans svage forsøg på at ophøje himmelens Gud i virkeligheden er den profetiske symbolik på dødsdekretet ved verdens ende. Nebukadnezar, der repræsenterer en konge ved verdens ende, er et symbol på dragens ti konger, som bedriver hor med Roms skøge. Det næste dekret i det profetiske scenarie er dødsdekretet, og selv om Nebukadnezar fremsætter en proklamation for sin egen tid, repræsenterer han i virkeligheden det sidste dekret fra den trefoldige union i de sidste dage. Dette dekret er det dødsdekret, som sættes i kraft, efter at nådetiden er afsluttet, men som aldrig fuldbyrdes mod Guds folk.

Derfor udsteder jeg et påbud om, at ethvert folk, enhver nation og hvert sprog, som taler noget utilbørligt imod Shadraks, Meshaks og Abed-Negos Gud, skal hugges i stykker, og deres huse skal gøres til en dynges skarn; thi der er ingen anden Gud, som kan frelse på denne måde. Derpå ophøjede kongen Shadrak, Meshak og Abed-Nego i provinsen Babylon. Daniel 3:29, 30.

Vi har nu indført tilstrækkeligt af de første tre kapitler i Daniel i fremstillingen til at begynde vor behandling af det fjerde og femte kapitel, som styres af det profetiske princip om „gentag og udvid“. Daniels fjerde kapitel identificerer 1798 og begyndelsen på jorddyret, og Daniels femte kapitel identificerer søndagsloven og afslutningen på jorddyret, idet det taler som en drage. De to kapitler skal sammenføres „linje på linje“ med de første tre kapitler for at bygge videre på strukturen i de tre engles budskaber. På grund af dette forhold vil vi først omhyggeligt definere princippet om „linje på linje“.

Vi vil fortsætte i den næste artikel.

"Belshassar havde fået mange muligheder for at kende og gøre Guds vilje. Han havde set sin bedstefar Nebukadnezar forvist fra menneskers samfund. Han havde set den forstand, som den stolte monark pralede af, blive taget fra ham af Den, som havde givet den. Han havde set kongen drevet bort fra sit rige og gjort til markens dyrs fælle. Men Belshassars kærlighed til adspredelser og selvforherligelse udslettede de lærdomme, han aldrig burde have glemt; og han begik synder, der lignede dem, som bragte iøjnefaldende domme over Nebukadnezar. Han ødte de muligheder bort, som nådigt var givet ham, og forsømte at benytte de muligheder, der stod ham åbne, til at blive kendt med sandheden. 'Hvad skal jeg gøre for at blive frelst?' var et spørgsmål, som den store, men tåbelige konge gik ligeegyldigt forbi." Bible Echo, 25. april 1898.

